

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 9.7.2016
Päiväseurat 13.00
Tiina Vihma-Purovaara

Me kaikki tänne Myyrmäkeen kokoontuneet olemme varmasti pohtineet kovasti kahden maan kansalaisuutta.

Itselleni kahden maan kansalaisuus tarkoittaa useita eri asioita, tarkemmin sanottuna erilaisuuksia, erityisesti meidän ihmisten erilaisuuksia.

Ja kun puhutaan kahden maan kansalaisuudesta, meidän on hyvä pitää mielessämme, että maailma on muuttunut ympärillämme ja muuttuu jatkuvasti, halusimmepa sitä tai emme. Ja juuri siksi Kahden maan kansalainen -teema on tärkeä juuri nyt. Että tunnistaisimme itsessämme ja toisissamme kahden tai monen maan kansalaisuuden.

Ja kun puhutaan erilaisuudesta ja maailman muuttumisesta, meidän on hyvä samanaikaisesti puhua ymmärtämisestä ja rakastamisesta. Sillä ne ovat avaimet erilaisuuteen ja parempaan elämään.

Muistan tarkkaan tilanteen, kun kävelin noin seitsemänvuotiaana äitini kanssa Helsingin keskustassa, Töölössä, ja tajusin katsoessani kerrostalojen valaistuja ikkunoita, että jokainen tuolla asuva ihminen on itselleen minä. Se oli vavahduttava kokemus, joka on tainnut ohjata koko elämäni.

Jokainen meistä näkee ja tunnistaa maailman ympärillään vain omilla aisteillaan, omista lähtökohdistaan. Vain itseään ja omaa ajatteluaan voi muuttaa. "Jokainen on itselleen minä" on niin yksinkertaisen naiivi lausahdus, että sitä haluaisi kehittää hienommalta, arvokkaammalta ja aikuisemmalla kuulostavaksi. Mutta sen perussanoma ei mihinkään muutu. Me kaikki olemme yhtä arvokkaita, jokaisen elämän arvo on mittaamaton.

Tähän lapsen oivallukseen perustuen ajattelen siis, että kahden maan kansalaisuutta on kovin monenlaista. Se voi olla vapaaehtoista tai pakotettua, näkyvää tai näkymätöntä.

On sitä kahden maan kansalaisuutta, jota ei kukaan haluaisi, jota kukaan ei kenellekään soisi. Pakottavaa siirtolaisuutta, pakolaisuutta, joka ei maailmassa vähene. Pakolaisuuden aallot ovat vasta nousemassa. Jokainen pakolainenkin on itselleen minä.

On sitä, kun joutuu peittämään omat mielipiteensä. Liian monet tutkijat, juristit, journalistit, taiteilijat ja muut joutuvat piiloutumaan, vaikenemaan tai jättämään kotimaansa. Meitäkin lähellä.

On sitä kahden maan kansalaisuutta, jossa joutuu pelkäämään astumista ulos, näkyviin. Jossa omassa kehossa voi olla kaksi kansalaisuutta, kaksi olevaisuutta, tai itse tietää itsensä eriksi kuin näyttää ulospäin.

Ja on sellaista kahden maan kansalaisuutta, joka rakkauden vuoksi vie tai tuo toiselle puolen maapalloa. Täällä pääkaupunkiseudullakin jo joka viides avioliitto solmitaan eri kulttuurien kesken. Liikkuvien opiskelijoiden ns. Erasmus-vauvoja on maailmalla jo miljoonia. Rakkauden tuoma kahden maan

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

kansalaisuus voi raastaa, erityisesti jos perheessä on vaikka kahta kansalaisuutta ja/tai perhe asuukin kolmannessa maassa. Mihin silloin ikävöi? Miten ikävän taltuttaa?

Rakas, ihana pikkusiskoni asuu Sveitsissä italialaisen puolisonsa ja kolmen lapsensa kanssa. Hänen uskomaton sinnikkyytensä siirtää lapsillensa suomalaista kulttuuria ja suomalaisuutta on ihailtavaa, koska se tapahtuu eri kulttuurien rajapinnassa. Tätä tärkeiden arvojen ja asioiden siirtämistä seuraaville sukupolville tahtovat varmasti kaikki muualla kuin kotimaassaan asuvat, kahden tai kolmen maan kansalaiset, niin vapaaehtoisesti muualle muuttaneet kuin pakoon pakotetut. Emme saa unohtaa tätä.

Kahden maan kansalaisuus luo haasteita siis jo itsessään, ihmisen sisällä. Ja nykyään tähän on tullut mukaan myös paljon ulkopuolelta tulevaa uhkaa. Pelkoa ja vihaa. Pelkoa erilaisuutta kohtaan. Olemme kuulleet vihapuheiden yltyvän. Näemme silmitöntä vihaa erilaisuutta kohtaa. Sitä, joka muuttaa puheet ja someviestit teoiksi.

Jeesus ei kehota meitä vihaan. Päinvastoin. Jeesushan kehottaa meitä vastaamaan vihaan puolustamalla sorrettuja, auttamaan hädässä olevia, näkemään vieraankin ihmisen sisarenamme, veljenämme, äitinämme, isänämme, lapsenamme — itse Jeesuksena.

Ei vaikenemalla. Vaan toimimalla ja puuttumalla.

Mahdammeko muistaa näin keskikesällä joulukertomusta, jossa pitkän matkan taivaltanut nuori pariskunta ei löytänyt majapaikkaa. Vähän myöhemmin sama pariskunta joutui lähtemään pakoon väkivaltaa. Onko meidän vielä tänäkin päivänä pakko toimia samalla tavalla? Voisimmeko ajatella kohtelevamme toisia ihmisiä siten kuin toivoisimme toisten kohtelevan meitä. Meillä on siihen varaa ja mahdollisuus, jos vain haluamme.

Tämän päivän teemaa ajattelen hyvin konkreettisesti. Jeesus kehottaa meitä maailman kansalaisuuteen: ymmärtämään, jakamaan, näkemään, auttamaan, täyttämään rakkauden tehtävää niidenkin ihmisten kanssa, joita emme heti ymmärrä tai jotka eivät ymmärrä meitä. Kuten galatalaiskirjeessä Paavali kirjoittaa: ”Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen”.

Siitä kaikesti helluntain kielilläpuhumisessakin oli lopulta kysymys: toistemme ymmärtämisestä tai halusta ymmärtää toisiamme. Meille on annettu tehtävä, ja se tehtävä ei ole kääntää selkäämme kenellekään, eikä varsinkaan kahden maan kansalaisille, niille monille, monenlaisille.

Maailma ympärillämme muuttuu, haluammepa sitä tai emme. Emme saa menneisyyttä takaisin, vaikka kuinka sitä kaipaisimme.

Jokaisen ihmisen elämä ja tulevaisuus on yhtä tärkeä ja arvokas.

Kahden maan kansalaisia on maailma täynnä.

Muistetaan tämä kun lähdemme täältä kohti turvallisia kotejamme. Kaikki me kahden tai useamman maan kansalaiset.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sillä jokainen meistä on itselleen minä.